

Након саветовања и округлог стола одржаног 25. јануара 2014. године у Београду, показало се да има одговорних снага у српском народу које су постале свесне да је прекомпоновање нације по неким новим мерилима одавно почело и да се наставља несмањеном жестином. Закључено је да је почела да важи и нечувена тачка 6 немачког Бундестага о промени свести и промени историје српског народа, која додатно усложњава ионако тежак положај Србије и српског народа у целини, ма где се он налази. Пружити отпор таквом наметању свести о свеукупној кривици коју треба да прихватимо без поговора, не само да је поставило огроман задатак пред државне институције, које својим нечињењем не само да нису дале одговарајући отпор нападима на српску нацију, језик и културу, већ су неке од њих отворено почеле и да преузимају и спроводе политику супротну интересима свога народа.

Зато је крајње време да се САНУ и Матица српска одрекну спровођења новосадског договора из 1954. године и осмишљеног српско-хрватског језичког заједништва, јер се настављањем такве језичке политике до краја урушавају српске националне институције и највеће вредности нације, као што су језик и писмо. Водеће установе нашег народа морају се одрећи спровођења језичке политике у име некадашњег југословенског заједништва, јер данас таква политика значи чисту кроатизацију српске културе и доводи целокупну нацију на нижи егзистенцијални ниво, погодан за прекомпоновање, доминацију и експлоатацију.

Стога је неопходно:

1. Да Матица српска измени постојећи Правопис српског језика (издање 2010. године) и изостави одредбу о латиничном писму као стандардном писму српског језика

правдајући то последицом претходног српскохрватског језичког заједништва и прећуткујући да је то наметнуто Новосадским договором 1954. године, а да је латиница сада преузета као званично писмо Републике Хрватске.

2. Да САНУ престане са финансирањем, штампањем и издавањем српскохрватског речника, јер је то језик који више не постоји и који је наметнут уместо српског назива језика управо Новосадским договором. Вратити изворни назив: Речник српског књижевног и народног језика, како је он и започет да се издаје 1893. године.

3. Да се одмах укине Одбор за стандардизацију српског језика, јер је непознат његов начин формирања и рада, као и због спровођења језичке политике супротне Уставу Републике Србије и интересима српског народа. То је више него очигледно када се у њему и даље налазе представници Црногорске академије наука из Подгорице, који су директно одговорни за спровођење политике асимилације и дискриминације над српским народом у Црној Гори, а позвани су да одређују језичку, а тиме и културну политику у Србији. Одбор је такође одобрио и крађу српског језика на територији Републике Србије нарушавајући тиме и интегритет и суверенитет државе, супротно свим међународним лингвистичким правилима.

4. Престати са поделом српског језика на службени, јавни и приватни, чиме српска азбука као духовно богатство српског народа на којој је записано све највредније у нашој историји, једно од најсавршенијих писама на планети, са правилом једно слово један глас, остаје да се чува у гету државних органа, установа и јавних предузећа под присилом, док се званично писмо Латина (како му и само име говори), као званично

писмо суседне Републике Хрватске, приказује у пуном животу у такозваној јавној употреби, иако је на територију Србије стигло први пут 1915. године на бајонетима аустроугарских војника и представља симбол окупације.

5. Израдити потпуно нов Закон о језику и писму, сходно препорукама заштитника грађана од 7.11. 2011. бр. 21306, којима је јасно утврђена дискриминација српског народа: „Закон о службеној употреби језика и писма не обезбеђује све потребне мере за остваривање Уставом утврђене обавезе на службену употребу српског језика и ћириличног писма... јер тим законом нису прописане казнене одредбе за оне органе који не поштују закон“.

6. Да САНУ, Филолошки факултет и Матица српска недвосмислено потврде недељивост српског језика као највеће нематеријалне духовне народне баштине и сходно томе јавно се одреде према крађи и преименовању српског језика, као и према дискриминацији српског народа у Републици Српској, коме је истовремено ткзв. међународна заједница одузела право да свој језик назива српским. Питање српског језика и ћирилице је државно и национално питање прворазредног значаја и нема никаквог разлога да се и даље језичка политика добровољно кроатизује. Српска култура никако не може бити подређена циљевима и потребама Загреба и никако се не може доводити у инфериоран положај као својеврсна хрватска поткултура. Напротив, потребно је да се ради историјске истине и дубровачка књижевност заштити као српска и коначно уврсти у српску културну баштину и као таква изучава у школском систему.

